

μεταξωτό ασπρόρραυχο ποτέ σου νά φορέσης.
 Σου τάπα μια, δύο, τρεις, ως πότε θά τά λέω;
 Π. — Μὲ ἀπελπίζεις, Φασουλῆ, καὶ μούρχεται νά κλαίω.
 Φ. — Μὴν καχαρίζης, Περικλῆ, σὰν κλωσσα τοῦ Παυ-
 λίδη,
 κι' ἂν ἐρωτῆς τί γίνεται καὶ γιὰ τὸ δακτυλίδι,
 Κολοκοτρώνης εἰς φορεῖ, Κολοκοτρώνης τόχει,
 κι' ἐπιοίος, γιὰ τοῦτο βγάλη γρη τὸν καρτερεὶ ἀπόχη.
 Π. — Ὅρσε λοιπὸν μπαγλάρωμα ἴσῃ ράχη σου, κασ-
 σίδη,
 γιὰτὶ ἀλήθεια μ' ἔσκασες μ' αὐτὸ τὸ δακτυλίδι.

**Ὁ Ναύαρχος ὁ Ἰσπανός
 κι' ὁ Φασούλλης ὁ ταπεινός.**

Φ. — Προσέρχομαι ὡς ἐλεογυῆς τοῦ Δήμου Ἀθηνῶν
 καὶ χαιρετῶ τὸν Ναύαρχον τῶν φίλων Ἰσπανῶν.
 Σκεφθῆτε πῶς ἀράξατε σὲ τοῦτα τὰ νερά,
 ἐποὶ εἰλούσθη, Ναύαρχε, ἡ Δόξα μιὰ φορά,
 κι' ὁ Ξέρξης πῆγε λέωντας ὡς ποὺ νὰ πῆς κρεμμύδι,
 τῶν δὲ πατέρων ὁ ἔχθροί, κι' οἱ Πέρσαι καὶ οἱ Μῆδοι,
 ἀρῆσαντες τὴν σήμερον κιδάρις καὶ τιάρας,
 τραλίζου τὰ παπούτσιά μας ἀντὶ μιᾶς πεντάρας.
 Σὲ τέτοιο γάλι καταπτοῦν ὅσοι μ' ἐμᾶς τὰ βάζου,
 χωρὶς τὴν ἱστορίαν μας καθόλου νὰ διαβάζου.
 εἰς τὴν ἀρχὴν κορδόνονται καὶ βγάζου τὰ λεπίδια,
 γιὰτὶ θαρροῦν πῶς εἴμεθα τοῦ κόσμου τὰ σκουπίδια,
 ἀλλὰ σὲ τέλος, Ναύαρχε, ἀνοίγου τὰ στραβὰ των
 καὶ φεύγου μὲ τὰ τέσσερα τὰ σαπιοκάραβά των.
 Χαίρε λοιπὸν, ὦ Ἰσπανὲ μετὰ τῆς Ἰσπανίας,

ἴ τῆς χώρας τότεων εὐγενῶν κι' ἵπποτικῆς μανίας,
 ποῦ ὁ Κιγώτος ἄλλοτε ὑπῆρξε πρῶτος ἥρωσ,
 τὴν βρέχει δὲ ὁ Δούριος κι' ὁ Γουαδαλιβῆρος,
 κι' ὁ Τάγος ὁ περίφημος καὶ ὁ Γουαδιάνας,
 νόσους πολλὰς ὡς σήμερα ἐκπλύνας καὶ λυμάνας,
 ἐκβάλλων δὲ δρυμητικός ἴστων κόλπον τῶν Γαδείρων,
 κι' ἄλλοι πολλοὶ πηγάζοντες ἐκ τῶν κλεινῶν Ἰβήρων.
 Ποσάκις ἐπεθύμησα νὰ ἐλθω ἐκεῖ πέρα
 νὰ κοπανίσω σὰν κι' ἐδῶ καθουρδιστὸν ἀέρα,
 καὶ μὲ τὴν φαντασίαν μου τὴν καίουσιν κι' ὀργῶσαν
 νὰ τρέξω ἴστων τρισένοδον ἐκείνην Σαραγόσσαν,
 τὰ ἴχνη τοῦ Ἑρῆνη σας νὰ πάρω ἀπ' ὅπισω,
 τοῦ πάλαι Δόν-Ρουί-Γομέζ τὸ κέρας νὰ σαλπίσω,
 ν' ἀφίνωμαι ἀκράτητος ἴστων κόσμον τῆς τρυφῆς
 καὶ ὡς ἱπότης γνήσιος ἐλευνῆς μορφῆς
 τὸν πάλαι Ἀχαμνόντα γενναίως νὰ ἱπεύω
 καὶ κάποτε τὰ πίσω του μὲ γάριν νὰ θυπεύω,
 ποῦ τόσαις ἀλογόμυιαις τὰ ἔχουν καταφάγει,
 νὰ στέχη δὲ ὡς Σάντος μου ὁ Περικλῆς στὸ πλάγι,
 κι' ἐξιστορῶν τοὺς ἀθλοὺς μου εἰς τοῦτον τὸν στωμίλον
 νὰ μάχωμαι κατὰ σκίων, πτερῶν, κι' ἀνεμομύλων,
 κατόπιν δὲ στὴν πάτριον νάλθω ὑπερηφάνως
 μὲ τοῦ Μαμβρίνου τὸ βαρὺ καὶ κολοσσαῖον κράνος,
 καὶ τρέγων πρὸς τὸν Θεοδωρῆν, τὸν μέγαν Ναπολέοντα,
 μὲ τὸν πιστόν μου Περικλῆν, τὸν αἰωνίως κλαίοντα,
 καὶ μ' ἐνδύμα ἵπποτικὸν τῶν χρόνων τοῦ Γολδόνη,
 νὰ σκούξω στὸν Πρωθυπουργὸν ἐπτά φορὰς Κορδόνι.
 Ὡ! πόσον ἤθελα νὰ ᾄδω τὸν ποταμὸν τὸν Τάγων,
 τὰς πόλεις τῶν Μαυριτανῶν καὶ τῶν Ἀβενσαργῶν,
 τοὺς ταυρομάχους τοὺς κλεινοὺς κι' αὐταῖς τῆς Ἰ-
 [σπανίδιας,

ποῦ ἴσ'τὰ καράτια στέκονται κρυμμέναις ἢ κρυβόλαις, καὶ νὰ ἔξυπνῶ τῆς γειτονιάς μὲ τῆς πολλαῖς Σονάταις, μὲ τῆς Ἐστουνητιανῶν σας καὶ τῆς Μαντολιναῖταις.

Ω! πόσον ἤθελα νὰ ἴδω κ' ἐκείνην τὴν Γρενάδα νὰ κίμω σὰν περαστικός κ' ἐκεῖ πιά σερναδά, καὶ νὰ περάσω ὕστερα κ' ἀπὸ τὴν Καρθαγένην, καὶ ἀπὸ τὰ ξερωνήματα κ' ἀπὸ τὴν βγαίνει, ὡς ἔτσι μὲ τὸν Σάνστο μου, τὸν Περικλῆ τὸν βλάκα, κακὴν κακῶς κ' οἱ δύο μας νὰ πάμε στὴν Μαλάκα.

Ω! πόσον ἤθελα νὰ ἴδω καὶ τὴν Ἀνδαλουσίαν, τὴν γῆν τὴν καλλιγύναικον κ' εἰς καλλονὰς πλουσίαν, τῶν μεγατιμῶν Ἰνδάλγων τὰ γένη τὰ μεγάλα, κ' αὐτὸν τὸν Βασιλέα σας, ὅπου βυζαίνει γάλα, ποῦ δὲν τοῦ κίγεται καρρὶ γιὰ τὰ καθήκοντά του καὶ πότε πότε σὰν μπεμπῆς δροσίζει τὴν νταντῶ του. Πῶς ἤθελα νὰ λέγωμαι Δὸν-Φασουλῆς κ' ἐγὼ, κ' εἰς Δουλιναῖας φλογεράς τοῦς κόλπους νὰ σπριγῶ, ὅπου τὸ κάθε μάτι τῆς νὰ σπῆξῃ σὰν στίλετο, κ' ἡμέσως νὰ βαπτίσω Δὸν κ' αὐτὸν τὸν Περικλέτο. Βεβαίως, ἴλε Ναύαρχε, παρὰ τοῖς Ἰσπανοῖς ὑπάρχουν ἀναριθμητοὶ πρό χρόνον εὐγενεῖς, ἀλλὰ θαρρῶ κ' οἱ Ἕλληνας δὲν πᾶνε παραπίσω κ' αὐτοὶ συναγωνίζονται καὶ σὺς βαστοῦν τὸ ἴσο. Ἐδῶ νὰ γίνῃς εὐγενὴς εὐκόλως θὰ ἴμορῆσῃς, ἂν μόνον ἓνα σῶδρακο μεταξωτὸ φορέσῃς, κ' ἔδῳ ἢ Δόναις πλημμυροῦν καὶ μὲς στοῦς δρόμους

[τρέχουν,

ἀλλὰ κ' ἐκείναις, Ναύαρχε, ὅπου λεπτὸ δὲν ἔχουν ἴσ'τὰ ρύπια τὰ παπούτσιά των νὰ βάλουν μεντζισόλαις, γυροῦν σῶναι καὶ καλά νὰ γίνουν Δόνα-Σόλαις. Δὲν εἶναι παιζε γέλασε κ' ἡ τῶν Ἑλλήνων χώρα, ἐδῶ καθέναις εἶναι Δὸν καὶ καθεμιά Σινόρα, καὶ δὸς τοῦ πλὴ εὐγένεια μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλησσεῖται χωρὶς νὰ βγάλη λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μαμανίας ἐγκύπτωμεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας, καὶ μὴ θαρρῆς πῶς δι' αὐτὴν μιλιῶ στὰ κουτουροῦ... εἰς τὴν Μαδρίτην Πρεσβευτῆς ὑπῆρξε πρὸ καιροῦ ἐκεῖνος ὁ Δὸν-Στέργκος, Σκουλουδῆς ὁ πολὺς, ποῦ ἓνα φράκο του παληρ φορεῖ ὁ Φασουλῆς. Ὁ δὲ Σκουλουδῆς ἔμαθε πολιτικὴ κομμάτι ἀπὸ τὸν Κυριακόπουλο τὸν πρωτοδιπλωμάτη, κ' ἂν τὰ ἰκατάφερε καλά εἰς τὰ δικά σας μέρη αὐτὸς ὁ Κυριακόπουλος τὸν ἔδγαλε ξερετέρι, κ' ἀφοῦ τὸν ἔδασκάλεισε νὰ κίμω τὸ καὶ τὸ δικαίως τώρα τοῦ ζητεῖ γιλιδὸς ἐκκτὸ, καὶ μὲ τὸν ὄσκαλο κακὰ ὁ μαθητῆς θὰ μπλέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος ἐκπλησσεῖται χωρὶς νὰ βγάλη λέξι.)

Φ.— Ἡμεῖς, μεγάλε Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μαμανίας ἐγκύπτωμεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας, ἀλλὰ κ' ὁ Δὸν-Θεόδωρος, λιγνὸς ὡς Ἀγαμῶνων, ἰδὼν Θαλάσσας κ' ἄστρα καὶ γνοὺς ἀνθρώπων νόον, πιστεύω, ἴλε Ἰσπανέ, πῶς διόλου δὲν ἔ ἀργήσῃ τὴν ποθίτην φιλιαν σας νὰ τὴν καλλιεργήσῃ, καὶ τότε πλὴ πρὸς σὺς ἴμιλε... ἀμάν, Χριστὶ, κ' ἄς [ῥέξῃ...

(Ὁ Ναύαρχος τὸν χαιρετᾷ χωρὶς νὰ βγάλη λέξι.)

Φ.— Ἐδῶ ποῦ λέτε, Ναύαρχε, μετὰ πολλῆς μαμανίας ἐγκύπτωμεν σπουδάζοντες εἰς τὰ τῆς Ἰσπανίας, κ' ὅπταν, οἶξῃ χάριτι, τοῦ χρόνου προίοντος, τελειώσῃ κ' ἡ γνωστὴ δουλειὰ τῆς Δόνας τῆς Ἀρ- [χόντως,

καὶ φιλιώσουν αἱ Ἀρχαὶ τῆς χώρας τῆς εὐάνδρου, τοῦτέστιν ὁ Εἰσαγγελεὺς μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου, τότε θὰ συμμεκρήσετε καὶ εἰς, διαδόντρου γυιέ, διότι καὶ ὁ Πρέσβυς σας, ὁ Πρά-Δέ-Ναντουγιέ, ποῦ εὐγενὴς ἀσφ'ραίνεται πῶς εἶναι ὡς ἴσ'τῃ ῥίξα, ἐπῆρε πρᾶγμα μὴ φορὰ, τὴν διαλεχτὴ Ἑλίσα, τὴν πρίν κυρίαν τῆς τιμῆς, τὴν κόρη τοῦ γιατροῦ, καὶ οἱ γαμπροὶ ἀπέμειναν ἴσ'τὰ κρούα τοῦ λουτροῦ. Αὐτὰ καὶ μόνω ταπεινῶς ὡς ἔβλην ἐν τοῖς πρώτοις, Δὸν-Φασουλῆς, Δὸν-Φουκαράς, Δὸν-Νηστικὸς ἐπιπότης.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελιάις.

Ὁ φίλος Φλετορίδας, ὁ Θεόδωρος τοῦτέστι, ἐκ Σάμου πατριώτης καὶ νέος σοβαρός, σπουδαῖας ἐξέτασις ἱατρικῆς ὕποστη, κ' ἔγένετο διδάκτωρ βερβάτος καὶ γερός. Καὶ τώρα ὄλοι νόρη ποῦ εὐχονται χροσὴ κ' ὀργήγορα νὰ σταίη Σαμῶτικο κρασί.

Ἰδιαιτέρως συνιστᾷ τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῶν ἀδελφῶν Μαζαριτιῶν, ποῦ εἶναι ἴσ'τῃ Πεκρία, κ' ἐπρομηθεῖται πᾶν γνωστὸν καὶ ἀγνωστὸν βιβλίον χωρὶς μ' ὑπέροχον τιμὴν νὰ σὺς στενοχαρήσῃ. Μοναδικὸν Κατάστημα μ' ὀκλήψην πολλὴν καὶ εἰς τὴν Δύην σὺμπάκου καὶ τὴν Ἀνατολήν.

Ἐστὸν Πειρικὴ Κατάστημα τοῦ Στάθη Δηλαδέρη, ὅπου μεγάλο ἄγγισε νὰ κίμω ντραβερί. Εἰς τοῦτο πλίκαις τεγγιτὰ ἀπὸ τοιαῦτον πρώτης, τὰς διακρίνει δι' πολλὰ καθ' ὅλα στερεόταις, κατὰλλοι πρὸς στρώσιμον εἰσδῶν κ' αἰθουρῶν καὶ μαγειρεῖων κἄποτε καὶ πάντων καὶ πρᾶσῶν. Πρὸς τοῦτοις πλάκας στερεαὶ γιὰ κίμω πεζοδρόμιον, καὶ ὡς αὐτὸ Κατάστημα δὲν ἔγινε παρῶμιον.

Ὁ Ρωμὸς γνωστὸν σὺς κίμω — πῶς ἴσ'τῃ σπῆξῃ μου ἀνάθη.
στὴν Ἑσκαλὸν ἀπάνω — κ' ἀπὸ τοῦδε σπαρεῖται
μὲ ἔσποδοτὸ ἔσθη, — ὅθ' ἴσ'τῃ τρεῖς ἴσ'τῃ ἔσθη.

μὲ ἱμῶν, μὲ μὴ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομῆ,
καὶ μὲ χίρα δίχως ἄσρα, — κούττω ἄλλοτε μαμμῆ.